

МЕЖДУИНСТИТУЦИОНАЛНО СПОРАЗУМЕНИЕ

от 22 декември 1998 година

**относно общите насоки за качеството на редактирането на
законодателството на Общността**

(1999/С 73/01)

ЕВРОПЕЙСКИЯТ ПАРЛАМЕНТ, СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ И
КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взеха предвид Декларация № 39 относно качеството на редактиране на
законодателството на Общността, приета на 2 октомври 1997 г. от
Междуправителствената конференция и приложена към Заключителния акт на
Договора от Амстердам,

като имат предвид, че:

(1) Ясното, просто и точно формулиране на законодателните актове на
Общността има съществено значение за прозрачността на законодателството на
Общността и за неговото лесно разбиране от обществото и стопанските субекти.
То е и предпоставка за правилното изпълнение и за еднаквото прилагане на
законодателството на Общността в държавите-членки;

(2) Съгласно съдебната практика на Съда на Европейските общности,
принципът на правната сигурност, който е част от правния ред на Общността,
изисква законодателството на Общността да бъде ясно и точно, а прилагането
му да бъде предвидимо от субектите, към които е адресирано. Това изискване
трябва да се спазва още по-стриктно, когато даден акт може да има финансови
последивици и налага задължения за физическите лица, за да могат
заинтересованите лица точно да знаят обема на задълженията, които им се
вменават с този акт;

(3) Поради това следва, с общо съгласие да се приемат насоки за качеството на
редактиране на законодателството на Общността. Тези насоки би трябвало да
служат като ръководство за институциите на Общността и за лицата в тези
институции, които участват във формулирането и редактиране на такива актове
както на етапа на първоначалния текст, така и на етапа на различните изменения
към него в хода на законодателния процес;

(4) Настоящите насоки следва да се съпътстват от мерки, които да гарантират
тяхното правилно прилагане, като всяка институция приеме свои съответни
мерки;

(5) Следва да се засили ролята на правните служби на институциите,
включително на работещите в тях юридически/езикови специалисти, за
повишаване на качеството на редактиране на законодателните актове на
Общността;

(6) Настоящите насоки допълват усилията на институциите да направят законодателството на Общността по-достъпно и по-лесно за разбиране, особено чрез официалното кодифициране на законодателните актове, преработката и опростяването на съществуващите текстове;

(7) Настоящите насоки следва да се считат за инструменти за вътрешно ползване от институциите. Те нямат юридически обвързваща сила,

ПРИЕМАТ НАСТОЯЩИТЕ НАСОКИ С ОБЩО СЪГЛАСИЕ:

Общи принципи

1. Законодателните актове на Общността се формулират ясно, просто и точно.
2. Актовете на Общността се формулират в зависимост от вида на съответния акт, по-конкретно в зависимост от това, дали актът има или няма обвързваща сила (регламент, директива, решение, препоръка или друг акт).
3. При редакцията на актовете се вземат под внимание лицата, спрямо които те са предназначени да се прилагат с оглед на това да им се предостави възможност по недвусмислен начин да установят своите права и задължения. Под внимание се вземат и лицата, които отговарят за прилагането на актовете.
4. Разпоредбите на актовете трябва да бъдат кратки, а съдържанието им следва да бъде възможно най-хомогенно. Следва да се избягват твърде дълги членове и изречения, ненужно сложни формулировки и прекомерна употреба на съкращения.
5. По време на целия процес, който предхожда приемането им, при създаването на проектите за актове трябва да се използват термини и конструкции, които са съобразени с многоезичния характер на законодателството на Общността; специфичните за която и да е национална правна система понятия или терминология следва да са използват внимателно.
6. Използваната терминология в даден акт трябва да се характеризира както с вътрешно съответствие, така и със съответствие с вече действащи актове, особено такива, които уреждат същата материя.

Идентичните понятия трябва да се изразяват с едни и същи термини, доколкото е възможно без отклонения от тяхното значение в обикновения, юридически или технически език.

Различни части на акта

7. При редактирането на общи актове на Общността се следва стандартна структура (заглавие, преамбюл, разпоредителна част, при необходимост - приложения).
8. Заглавието на акта трябва да предоставя възможно най-сбита и пълна информация за предмета и да не подвежда читателя относно съдържанието на

разпоредителната част. По целесъобразност, пълното заглавие на акта може да се следва от кратко заглавие.

9. Целта на правните основания е да се посочат правните основания на акта и основните етапи на процедурата, която предхожда приемането му.

10. Целта на съображенията е да се посочат в сбита форма мотивите за основните разпоредби на разпоредителната част, без те да се възпроизвеждат или перифразират. Те не съдържат нормативни разпоредби или политически призови.

11. Всяко съображение се номерира.

12. Разпоредителната част на задължителен акт не включва разпоредби от ненормативен характер, като пожелания или политически декларации, или разпоредби, които повтарят или перифразират пасажии членове от договорите, или такива разпоредби, които повтарят вече действащи правни разпоредби.

Актовете не съдържат разпоредби, които излагат съдържанието на други членове или повтарят заглавието на акта.

13. По целесъобразност, в началото на акта се включва член, в който се определя предмета и приложното поле на акта.

14. Когато използваните в акта термини не са еднозначни, в началото на акта следва да се отреди един член, в който да бъдат посочени техните определения. Определенията не съдържат самостоятелни нормативни разпоредби.

15. Доколкото е възможно, разпоредителната част има стандартна структура (предмет и приложно поле – определения – права и задължения – разпоредби за предоставяне на правомощия за прилагане – процедурни разпоредби – мерки за прилагане – преходни и заключителни разпоредби).

Разпоредителната част се подразделя на членове и в зависимост от тяхната дължина и сложност, на дялове, глави и раздели. Когато даден член съдържа списък, по-целесъобразно е всяка позиция в списъка да се обозначава с номер или буква, а не с тире.

Вътрешни и външни позовавания

16. Познаванията към други актове следва да бъде сведено до минимум. Познаванията точно посочват акта или разпоредбата, за която се отнасят. Кръстосаните позовавания (познавания към акт или член, който сам по себе си обратно препраща към първоначалната разпоредба) и последователните позовавания (познаване към разпоредба, която сама по себе си препраща към друга разпоредба) също следва да се избягват.

17. Познаване, което се съдържа в разпоредителната част на задължителен за спазване акт, към незадължителен за спазване акт не прави последния задължителен за спазване. Ако редакторите на акта желаят да направят

задължително за спазване цялото или част от съдържанието на незадължителен за спазване акт, доколкото е възможно текстът на неговите условия следва да бъде изложен като част от задължителния за спазване акт.

Актове за изменение

18. Всяко изменение на акта следва да е посочено ясно. Измененията се извършват под формата на текст, който се добавя към подлежащия на изменение акт. Отдава се предпочитание на замяната на цели разпоредби (членове или подразделения на членове), а не на добавянето или заличаването на отделни изречения, фрази или думи.

Акт за изменение не трябва да съдържа самостоятелни материални разпоредби, които не са включени в подлежащия на изменение акт.

19. В края на акт, чието основно предназначение не е да измени друг акт, могат да се посочат измененията на други актове, които са последица от въведените с този акт промени. Когато произтичащите изменения са съществени, следва да се приеме отделен акт за изменение.

Заклучителни разпоредби, клаузи за отмяна и приложения

20. Разпоредбите, с които се определят дати, срокове, изключения, дерогации и удължаване на срокове, преходни разпоредби (по-конкретно разпоредбите, които се отнасят за последиците от акта върху съществуващото положение) и заключителни разпоредби (влизане в сила, краен срок за въвеждане и продължителност на прилагане на акта във времето) се формулират точно.

В разпоредбите за крайните срокове за въвеждане и прилагане на актове се посочва дата, изразена като ден/месец/година. При директиви тези крайни срокове се изразяват така, че да се гарантира достатъчен период за въвеждане.

21. Остарелите актове и разпоредби изрично се отменят. Приемането на нов акт следва да води до изричната отмяна на всеки акт или разпоредба, които стават неприложими или излишни по силата на новия акт.

22. Техническите аспекти на акта се съдържат в приложенията, към които се извършва индивидуално препращане в разпоредителната част на акта, и които не могат да включват ново право или задължение, което не е предвидено в разпоредителната част.

Приложенията се изготвят по стандартизиран образец,

ДОГОВАРЯТ СЛЕДНИТЕ МЕРКИ ЗА ПРИЛАГАНЕ:

Институциите предприемат мерките, свързани с вътрешната им организация, които считат за необходими, за да се гарантира правилното прилагане на настоящите насоки.

По-специално, институциите:

а) дават указания на правните си служби да изготвят в срок от една година след публикуването на настоящите насоки съвместно практическо ръководство за лицата, които участват в редактирането на законодателни актове;

б) организират съответните си вътрешни процедури така, че правните им служби, включително работещите в тях юридически/езикови специалисти, да могат своевременно, всеки за собствената си институция, да отправят редакционни предложения с оглед прилагането на настоящите насоки;

в) насърчават създаването на редакционни звена в органите или отделите в институциите, които участват в законодателния процес;

г) гарантират обучението на своите длъжностни лица и други служители по юридическа редакция, като по-конкретно им обръщат внимание на ефекта, който оказва многоезичието върху качеството на редакция;

д) насърчават сътрудничеството с държавите-членки с оглед подобряване на разбирането на особените съображения, които следва да се имат предвид при редакцията на текстовете;

е) насърчават развитието и усъвършенстването на информационно-технологичните средства за подпомагане на юридическото редактиране на текста;

ж) насърчават сътрудничеството между съответните им отдели, които отговарят за гарантиране на качеството на редактирането на текста;

з) инструктират съответните си правни служби периодично да изготвят, всяка за своята институция, доклад за предприетите мерки в изпълнение на предвиденото в букви а) – з).

Съставено в Брюксел на 22 декември 1998 година.

*За Европейския
парламент*

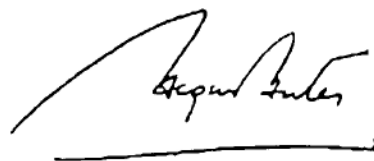
*За Съвета на Европейския
Съюз*

*За Комисията на
Европейските общности*

Председател

Председател

Председател

Декларация на Европейския парламент

Европейският парламент счита, че законодателните актове на Общността трябва да бъдат сами по себе си разбираеми, и че институциите и/или държавите-членки не трябва да приемат обяснителни декларации.

В Договорите не е предвидено приемане на обяснителни декларации и това е несъвместимо с характера на законодателството на Общността.

Декларации на Съвета

Подобно на Европейския парламент, Съветът счита, че законодателните актове трябва да бъдат сами по себе си разбираеми. Поради това, по възможност следва да се избягва използването на тълкувателни декларации във връзка с нормативни актове, а съдържанието на евентуалните декларации следва по целесъобразност да се включва в текста на акта.

Въпреки това следва да се отбележи, че доколкото не противоречат на съответния законодателен акт и са публично оповестени (съгласно разпоредбите на член 151, параграф 3 от Договора за ЕО, изменен с Амстердамския договор), такива тълкувателни декларации, приети от законодателя на Общността, са съвместими със законодателството на Общността.

Съветът намира за уместно общите принципи на добро редактиране на текстовете, които могат да се извлекат от „Общите насоки за качеството на редактиране на законодателството на Общността”, по целесъобразност да служат като вдъхновение за редактиране на актовете, които се приемат съгласно дял V и VI на Договора за Европейския съюз.

Съветът счита, че с оглед на евентуалното подобряване на прозрачността на процеса на вземане на решения в Общността, би било желателно Комисията да предвиди в бъдеще широко разпространение сред обществеността на декларациите за мотивите, които придружават нейните законодателни предложения, чрез най-подходящите средства (например, публикуване в серия „С” на *Официален вестник на Европейските общности*, разпространение по електронен път или чрез други средства).

Съветът счита, че с оглед подобряване на достъпа до законодателството на Общността, когато то е било обект на чести или съществени изменения, в допълнение към възприетото от законодателя официално кодифициране на законодателните актове, Службата за официални публикации на Европейските общности следва да засили работата си по неофициално кодифициране на законодателните актове и да осигури по-голяма публичност на информацията за съществуването на тези текстове. Полезно би било също да се проучи заедно с останалите институции целесъобразността на евентуални мерки за улесняването на едно по-структурирано използване на техниката за преработване, която съчетава кодификацията и измененията на даден акт в единен законодателен текст.